

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ ВАС

Чому, на вашу думку, храм—це особливе місце?

Хосе не міг дочекатися, щоб піти до храму. Чому ж він так хвилювався?

Спокій у храмі

Хосе Родрігес

(Грунтується на справжніх подіях)

*“Люблю на храм дивитись, Колись туди піду”
(Збірник дитячих пісень, с. 99).*

“Вітаю, Хосе”,—сказав єпископ Гарсія. Він вручив мені нову храмову рекомендацію.

“Дякую!”—сказав я. Я потиснув йому руку і вийшов з кабінету, уважно розглядаючи білий аркуш паперу. Я можу йти до храму та виконувати хрищення!

Мої *abuelos* (бабуся й дідусь) чекали у вестибюлі. Мої батьки не дуже часто ходили до церкви, тож я зазвичай ходив з бабусяю й дідусем. Вони обоє обняли мене.

“Ти радієш, що наступного тижня вперше підеш до храму?”—запитав дідусь, коли ми виходили з будівлі.

“Так!”—сказав я. Але я ніяк не міг справитися з тим дивним відчуттям холодку в животі.

“Буде так чудово піти туди всією сім’єю”,—сказала бабуся, широко усміхнувшись.

Я усміхнувся у відповідь, але дивне відчуття не зникало.

З наближенням дня поїздки до храму я хвилювався все більше. Нарешті я поговорив про це з бабусяю.

Вона різала овочі на кухні, однак перестала, коли я увійшов. “Що сталося?—запитала вона, витираючи руки рушником.—У тебе схвильований вигляд”.

Я зігхнув і сів біля столу. “Я дуже радий, що піду до храму. Але я так хвилююся”.

Бабуся кивнула, і було схоже, що вона розуміє мої почуття. “Тобі не слід хвилюватися. Там на кожному кроці будуть люди, щоб допомагати тобі”.

Поки вона говорила, я відчув тепло і заспокоєння, які наповнили мене від маківки до кінчиків пальців. Я знав, що то буде особливий день.

Невдовзі настав день поїздки до храму. Я одягнувся в недільний одяг і розчесав волосся. У кімнату ввійшла бабуся.

“Що ти відчуваєш?”—запитала вона.

“Радість! Я не можу дочекатися, коли піду до храму”.

Бабуся сіла на краєчок мого ліжка і витягнула з кишені клаптик паперу.

“Це храмова обрядова картка,—сказала вона.—На ній прізвище мого брата. Він займав особливе місце в моєму житті. Однак він помер до того, як міг охриститися. Ти хочеш сьогодні христитися за нього у храмі?”

Бабуся передала мені той клаптик паперу. Я прочитав ім’я: Рамон Родрігес. Я бачив, що бабуся любила свого брата, і я був радий, що вона довірила мені христитися за нього.

“Звичайно, бабуся. Дякую!” Я акуратно поклав картку в кишеню.

Під час поїздки автобусом до храму в Санто-Домінго бабуся розповіла про свою першу поїздку до храму з дідусем. У той час їм потрібно було їхати до Перу, бо в Домініканській Республіці не було храму.

Через годину ми прибули до храму. Єпископ Гарсія також був там. Мої очі стали великими від захоплення, коли ми підходили до будівлі. Там було так красиво! Я на мить зупинився, щоб прочитати слова над дверима: Святиня для Господа, дім Господа.

Коли я входив у двері, то знав, що заходжу в особливе місце. Здавалося, що всі мої хвилювання розтанули. Усе було тихим і спокійним.

Переодягнувшись у білий одяг, я стояв у христильній купелі з єпископом Гарсією. Я уважно слухав, коли він промовляв слова христильної молитви. Коли він назвав ім’я Рамона, відчуття спокою сповнило моє тіло.

Єпископ Гарсія занурив мене у воду. Коли я піднявся з води, то усміхався. Я не можу дочекатися, щоб виконати цей обряд знову! ●

Автор живе в Національному окрузі, Домініканська Республіка.

ІЛЮСТРАЦІЇ МАЙКА ЛОЖЕДА